

Uchwała Nr 77 /X/2011
Rady Gminy Popów
Z dnia 27 października 2011 r

W sprawie: rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy Popów

Na podstawie art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego Rada Gminy Popów

U c h w a l a , co następuje:

§ 1

Skargę Pana Adwokata Kazimierza Mitasa na działalność Wójta Gminy Popów
uznać za bezzasadną.

§ 2

Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy do niezwłocznego zawiadomienia skarżącego w
trybie art. 238 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego o sposobie załatwienia sprawy.

§ 3

Uchwała wchodzi w życie z dniem podpisania.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
Jakub Deska

Uzasadnienie

Pan adwokat Kazimierz Mitas działając jako pełnomocnik Pani Zenobii Idzikowskiej wniósł w dniu 24 sierpnia 2011 r. skargę na działalność Wójta Gminy Popów. Skarga została wniesiona na podstawie art. 229 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego i dotyczyła odmowy dostarczania faktur VAT za zużytą wodę do rąk Zenobii Idzikowskiej, jako właścicielki nieruchomości we wsi Brzózki 5 – gmina Popów. Zdaniem pełnomocnika, odmawiając wystawiania faktur na Panią Zenobię Idzikowską oraz doręczania jej tych faktur, Wójt rażąco narusza prawa właścicielskie Skarżącej. Pani Zenobia Idzikowska kilkakrotnie zwracała się do Wójta z prośbą o dostarczanie faktur do jej rąk a nie do rąk Pana Piotra Plebanika. W piśmie z 7 lipca 2011 r. adwokat K. Mitas działając w imieniu Pani Zenobii Idzikowskiej wypowiedział „użytkowanie przedmiotowej nieruchomości Piotrowi Plebanikowi”. Pani Z. Idzikowska jest „jedyną właścicielką i to wieczysto księgową, która też opłaca wszelkie zobowiązania pieniężno-podatkowe i ubezpieczeniowe, kominiarskie, za energię elektryczną itp.” Zdaniem skarżącego inne organy traktują mocodawczynię skarżącego jako właścicielkę. Przykładem ma być udzielenie przez Starostę Kłobuckiego Pani Zenobii Idzikowskiej zezwolenia na budowę sieci kanalizacyjnej z przepompowniami i przyłączami. W skardze zakwestionowano też powoływanie się przez Wójta Gminy Popów na ustawę z dnia 24 października 1974 r. Prawo wodne. Zdaniem Skarżącego ustawa ta „zawiera tyle zmian, że formalnie i faktycznie obowiązuje nowa ustawa z 7.VI.2001 r., o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę ..., ale ta ustawa w art. 2 ustęp 17, na pierwszym miejscu wymienia właściciela jako odbiorcę usług.” Skarżący poddał pod rozwagę przeprowadzenie rozprawy na zasadzie art. 89 K.p.a.

Rozpatrzenie skargi wymaga przede wszystkim oceny, czy zgodne z prawem jest dostarczanie faktur VAT Panu Piotrowi Plebanikowi, który użytkuje nieruchomość Skarżącej Zenobii Idzikowskiej i posiada obowiązującą umowę o dostarczanie wody, czy też w związku z żądaniem Skarżącej faktury takie należy wystawiać i dostarczać do rąk Skarżącej, jako właścicielki nieruchomości. W skardze powołano się w tym zakresie na przepisy ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. o zbiorowym zaopatrzeniu w wodę i zbiorowym odprowadzaniu ścieków, jak się zdaje konkretnie na przepis art. 6 ust. 4 tej ustawy. Przepis ten stanowi, iż umowa o zaopatrzenie w wodę może być zawarta z osobą posiadającą tytuł prawny do korzystania z nieruchomości lub z osobą, która korzysta z nieruchomości o nieuregulowanym stanie prawnym. W tym miejscu należy zwrócić uwagę na fakt, iż przedmiotowa nieruchomość ma uregulowany stan prawny. Zgodnie więc z aktualnie obowiązującą ustawą umowa może być zawarta z osobą posiadającą tytuł prawny do korzystania z nieruchomości. Analizując to uregulowanie prawne w pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż ustawodawca w analizowanym przepisie nie wymaga tytułu prawnego do nieruchomości, lecz tytułu prawnego do korzystania z nieruchomości. Wystarczy więc aby osoba, która miałaby być odbiorcą usług posiadała jakikolwiek tytuł prawny do korzystania z nieruchomości. Gdyby w analizowanym przepisie chodziło o właściciela

to ustawodawca użyłby wprost wyrażenia wskazującego na konieczność posiadania tytułu własności a nie tytułu do korzystania z nieruchomości. Tym bardziej potwierdza tę interpretację definicja legalna odbiorcy usług zawarta w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r., zgodnie z którą odbiorcą usług wodociągowych jest każdy, kto korzysta z usług wodociągowych z zakresu zbiorowego zaopatrzenia w wodę na podstawie pisemnej umowy zawartej z przedsiębiorstwem wodociągowym. Pan Piotr Plebanik spełnia te warunki, gdyż legitymuje się umową o dostarczanie wody zawartą w dniu 12 lipca 2000 r. z przedsiębiorstwem wodociągowym. Umowa ta została zawarta na piśmie. Zgodnie z tą umową Gmina dostarcza do Pana Piotra Plebanika wodę, wystawiając za związaną z tym usługę wodociągową faktury VAT. Należności wynikające z tych faktur są terminowo opłacane przez usługobiorcę. Zgodnie z umową brak jest podstaw do wypowiedzenia umowy Panu Piotrowi Plebanikowi, tak długo jak długo Pan Piotr Plebanik korzysta z usług wodociągowych, przestrzegając umowy zawartej z Gminą. Dopiero w art. 6 ust. 5 wyrażona została zasada, zgodnie z którą umowę o dostarczanie wody zawiera się z właścicielem lub zarządcą nieruchomości. Przepis ten dotyczy jednak nieruchomości zabudowanej budynkiem wielolokalowym lub budynkami wielolokalowymi. Także i od tej zasady ustawodawca przewidział jednak wyjątki uregulowane w przepisach art. 6 ust. 6 i 7 cyt. ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. Jak wynika z powyższej analizy przepisów aktualnie obowiązującej ustawy, należy przyjąć, iż nie ma racji Skarżący twierdząc, iż ustawa na pierwszym miejscu jako odbiorcę usług wodociągowych wskazuje właściciela. Na przedmiotowej nieruchomości nie ma bowiem budynków wielolokalowych. Tym niemniej nic nie stoi na przeszkodzie aby Skarżąca stała się odbiorcą usług. Aby jednak tak się stało musi najpierw zacząć korzystać z usług wodociągowych świadczonych przez Gminę. Do tego z kolei konieczne jest uprzednie spełnienie warunków technicznych pozwalających na dostarczanie wody do instalacji, z której korzysta na swojej nieruchomości Pani Zenobia Idzikowska a następnie musi zostać zawarta pisemna umowa o dostarczanie wody z wodociągu gminnego.

Dodatkowo wypada wyjaśnić, iż w dacie zawarcia umowy z Panem Piotrem Plebanikiem obowiązywała ustawa z dnia 24 października 1974 r. Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230 z późn. zm.). To, że w chwili obecnej ustawa ta nie obowiązuje nie powoduje, że wszystkie umowy zawarte pod rządami tej ustawy należy uznać za nieważne lub wygasłe. Brak jest jakichkolwiek przepisów, które przewidywałyby takie konsekwencje wejścia w życie nowych przepisów. Zresztą nie byłoby to zgodne z zasadą niedziałania prawa wstecz. Zgodnie z przepisem art. 18 ust. 2 pkt 2 Prawa wodnego, wszelkie przepisy ustawy, w tym również dotyczące zbiorowego dostarczania wody, odnoszące się do właścicieli stosuje się odpowiednio do posiadaczy. Z zasady tej wynika, iż po pierwsze dopuszczalne było zawarcie umowy o dostarczanie wody z posiadaczem nieruchomości. Po drugie ustawodawca nie wymagał aby posiadacz był posiadaczem samoistnym. Posiadacz zależny nieruchomości uprawniony był więc do korzystania z wodociągu publicznego. Umowa zawarta w 2000 r. pod rządami ustawy z dnia 24 października 1974 r. nie naruszała zatem obowiązującego prawa. Nie narusza go też obecnie. W tej sytuacji należy

uznać, iż brak jest jakichkolwiek podstaw, by za stronę umowy obejmującej dostarczanie wody do instalacji, z której korzysta Pan Piotr Plebanik uważać kogokolwiek innego niż usługobiorcę posiadający ważną umowę zawartą z Gminą jako przedsiębiorstwem wodociągowym. Wystawianie i doręczanie faktur VAT jest zaś możliwe wyłącznie w stosunku do osób, które związane są pisemną umową o dostarczanie wody zawartą z przedsiębiorstwem wodociągowym.

Przechodząc do kwestii wypowiedzenia Panu Piotrowi Plebanikowi stosunku, na podstawie którego korzysta on z przedmiotowej nieruchomości należy przyjąć, iż sam ten fakt nie przesądza o rozwiązaniu umowy o dostarczanie wody. Dopiero zaprzestanie korzystania przez Pana Piotra Plebanika z usług, o których mowa w art. 2 pkt 3 ustawy z dnia 7 czerwca 2001 r. doprowadzi do takich konsekwencji.

Nie sposób też uznać za uzasadnione twierdzenie o udzieleniu Pani Zenobii Idzikowskiej „zezwolenia na budowę sieci kanalizacyjnej z przepompowniami i przyłączami”. Pani Zenobia Idzikowska jako właściciel nieruchomości była stroną tego postępowania, co jednak nie oznacza, że jest inwestorem i zezwoleniobiorcą w zakresie tej inwestycji.

Co do kwestii rozważenia przeprowadzenia rozprawy administracyjnej w pierwszym rzędzie wypada wyjaśnić, iż postępowanie skargowe nie stanowi postępowania administracyjnego. Jest to specyficzne uproszczone postępowanie uregulowane w dziale VIII K.p.a. Do postępowania tego nie stosuje się przepisów K.p.a. o postępowaniu. Tytułem przykładu można powołać tutaj fakt, iż postępowanie to nie jest zgodną z tak fundamentalną zasadą postępowania administracyjnego jaką jest zasada ogólna dwuinstancyjności postępowania. Postępowanie skargowe nie tylko jest postępowaniem jednoinstancyjnym, ale także zgodnie ze stanowiskiem judykatury nie podlega kontroli sądowej.

Na zakończenie wypada wyjaśnić, iż sprawa rozpatrywana w ramach skargi Pana adwokata Kazimierza Mitasa działającego z upoważnienia Pani Zenobii Idzikowskiej znajduje u swoich podstaw relacje oparte na stosunkach cywilnoprawnych. Stosunki cywilnoprawne podlegają zaś orzecznictwu sądów powszechnych.

Jak wynika z powyższego uzasadnienia, Wójt Gminy Popów odmawiając w aktualnym stanie faktycznym wystawiania i dostarczania faktur VAT Pani Zenobii Idzikowskiej nie narusza prawa. Nie stanowi naruszenia prawa wystawienie faktur na rzecz Pana Piotra Plebanika, z którym Gmina Popów związana jest umową o dostarczanie wody zawartą w dniu 12 lipca 2000 r. Dlatego też skargę wniesioną przez Pana adwokata Kazimierza Mitasa działającego w imieniu Pani Zenobii Idzikowskiej należało uznać za bezzasadną.

PRZEWODNICZĄCY
RADY GMINY
Jakub Deska